

Ajdovska deklica.

I.

Grad stoji na sinji skali,
Kviško sega med oblake;
Je zidovje grada terdno,
Toda černo kakor saje,
Obletavajo ga vjede,
Orli, jastrobi in vrane,
Ino druge nočne tice;
Vjere, čuki, sove strašne,
Vofotajo okrog njega,
Pesme krožijo neznane,
Da razlega se po gori,
In odmeva na poljane.
V gradu pa ni žive duše
Razun deklice paganke.
Je poznana po deželi,
Razupita na vse kraje,
Kamor vidijo le koli
Se visoke stene gradne. —
Že je štirsto let minulo,
Kar podpore vse so padle
Slepe vere dedov naših,
In vasi in mesta vdale
So se osrečivni veri,
Ktera ima križ za znamnje;
Cela je dežela verna,
Vse so duše Kristu vdane,
Sama grajska gospodična
Se še šteje med pagane.
Grada slehern se ogiblje,
Blizo priti vsak se varje,
Bož ne daj, če bi jo vgedal,
To je kar nesrečno znamnje;
Bog ne daj, da bi jo srečal!
To je še bolj hudo znamnje;
Če bi ga ogovorila,
To je pa naj hujše znamnje. —
Grad stoji na sinji skali,
Kviško sega med oblake,
Živa duša tje ne pride,
Živa duša tje ne zajde.

II.

Deklica je zmiraj sama
Ni ji biti tako dalje,
Kadar noč predolga mine,
Ino zajtro den zazna se,
Stopi dekle v grajske line
Ino tožbe zdiha take:
Zora, žarki zore zlati!
Vi povejte vesti znane,
Al bo kdej al pa nikoli
Rešnji dan napočil za-me,
Ali sim za vedno vkleta
V samsko tako prebivanje. —
Gre dol z lin, al kadar solnce
Po goráh na poldan kaže,
Vstopi spet se v grajske line
Ino tožbe zdiha take:
Solnce, žarki solnca zlati!
Vi povejte vesti znane,
Bote li al pa nikoli
Rešnje posijali name,
Ali sim za vedno vkleta
V tako samsko prebivanje. —
Gre dol z lin, al kadar luna
Se izza gorá prikaže,
Vstopi spet se v grajske line,
Ino tožbe zdiha take:
Luna, mili žarki lune!
Vi povejte vesti znane,
Bote nehali svetili
Kdej li na samico náme?
In ve zvezdice, al bote
Vedno samki mi sijale?
Ali sim za vedno vkleta
Vsamsko tako prebivanje?
Je jokala dan za dnevom,
Njene tožbe poslušale
Sterme krog in krog goré so
In čerovja gole skale,
Ki odmevale nazaj so
Njeno žalostno plakanje.

(Dalje sledi.)

Otroci in cvétlice *).

Ali vidiš tam otroke na trati, s mnogobarvnimi cvetlicami kakor persovska praproga prepletenej, ktere je vigred, dež in zemlja utkala in solnce pobojarilo (pobarvalo)? Tam pod lésom je jih troje, dva fantiča in jedna deklica. — Jeden fantinov jezdi na lesenem konjiču, imá leseno sabljico na strani, zaferlen klobuk na glavi, slamnati prepas in lesene ostroge. — Deklička derži čéčo (pužo) v rokah, okinčano s cvetjem in vencami, ki so dvakrat veči od nje ravno kakor osoda, ktera ljudem véasi véčo srečo daje, kakor so sami. — Drugi fantič gleda proti nebu in cvétličico v rokah derži.

„Kaj premišluješ o tej cvetličici?“ se oglasi deklica, „daj jo rajše mojej Madlenki, da jo ž njo razveseliš.“

„O nikar ne!“ odgovori fantič, zmiraj kronico polsknega zvončka (campanula arvensis) ogledovaje, „ne, ne — škoda te cvétlice. Ravno sim mislil, da mordé ni za to dorasla in razcvetela, da potem v naših rokah povene.“ Glej, moja Maričica, kako v lépo suknjico je jo Bog oblékel — u suknjico safirovo, kakor metuljeve perutničice lépo. Ta suknjica safirova, ktero ti je tvoja mamica oskerbelá, je veliko menj lépa! Glej! — meni se zdi, da mora cvétličica živeti in tudi svoje sestrice in bratice cvetlice ljubiti. — Mi pa jim življenje vzememo, kader jih potergamo.“ —

„Cvétlice ne živé“ — pravi déklica — oné so kakor moja čéca, Gustav!“

„Prosim za odpuščanje!“ reče fantič, „tvojo čéčo so ljudi naredili; vendar cvétlica je sama iz zemlje pognála, pod solncem razcvetela, roso pila, zemljo sesála in svoje sestrice cvetlice ljubila.“

Pri teh besédah priteče drugi fantin, s svojo sabljico mahaje in na svojem potu cvetlicam glavčice odsekovaje.

„Sram te bodi Francek!“ — pravi Gustav — „toliko cvetličic pomandrati; da bi si bil rajše iz njih véneč (kitico) spletel, kakor Maričko!“

„I, zakaj so mi na potu?“ je odgovoril drugi fantič

„In kdo ti je vkažal, sem prihiteli?“

„Kdo mi more to prepovedati?“ — odgovori ponosno Francek — to je moja trata in moje cvétlice.“

„Trata in cvétlice niso tvoje.“

Vendar fantič tega ni več slišal, in se v begu naprej spustil. Gustav ostane sam in glavico k cvetlicam prikloni

Ali je vam znana tista doba (čas), ko v dušo otroško stopi z nebes perva misel ino vetje zapopadanja, blede ko mesečni svit, ki še spijočo glavico obvijá? To je prebudenje duše. Gledati je, kakor bi se vse razjasnilo pred družimi očmi, pred očmi duha, kakor bi nek znotrajni glas k duši govoril, kakor bi se dolgo černo spanje u jasno sanjarijo premenilo. — Tako je čutil Gustav pri pogledu cvetlice, ktera mu je perva misli v dušo ucépila. — Ogledovaje nje lépo oblačilo, se je jel kakor skoz megle domišljevat, da je jo nekdo stvariti in rediti moral,

*) Nismo se mogli zderžati, predragim bravcem taj mičui uv d k prekrasnej poljskej povésti: „Poeta i swiat“ od Kraszewski-ga tu posloven en podatí.

da je nekdo te cvetlice po trati razsejal, jim rasti, cveteti in poveneti vzkazal; — in Gustav je povzdignul oči k nebesom.

In na nebu je solnca zahod. Na rumenej posteljci, od oblakov obdano, je počasoma umiralo, blédelo, njegov svit čedalje menj jasen, okrog zmiraj manjše postajal, dokler se ni celo zakrilo. Vendar poslednji žark solnca je Gustavu ravno to povedal kakor cvetlica. Sedaj je zapopadel Boga in svet toliko, kolikor jih je v teh letih zapopasti mogoče; in njegovo malo serčice se je vstreslo strahu in nezapopadljivega čuvstva veselja, radosti in občudenja.

»Ali vidiš solnce, Francek?« poprašča Gustav.

»Vidim ga, ravno zahaja;« je odgovédal Francek.

»Ali ti nič ne pové?«

»Ono? ali solnce govori? Morebiti v basnih.«

»Ali si nič ne misliš, ko solnce zahajati vidiš?«

»Mislim, da bomo skorej večerjo dobili—in potem ležat pojdemo.«

»In ta cvetlica?«

»Saj véš, da cvetlice samo v basnih govorijo.«

»Ali si kej mislil, Francek, ko si cvetlico pogledal? Nekdo jo je moral vstvariti in njej cveteti kakor solncu svetiti vzkazati. Tega si nisi mislil?«

»Ne! — odpove Francek — na Boga samo v kapeli mislil, če mi ni merzlo, in v molitvi, če me spanec ne grudi.«

»Ali On je povsod — pravi Gustav — v cvetlici, v solncu in okoli in okoli. Francek! pomoliva k njemu, ti za očeta in mamico, in jes za svoje, če so ravno že zamerli.«

»Jaz bom zvečer molil! in hio, hop! je pobegnul na konjiču in za njim Maričica s čučico, na kateri je venček ferflal, iz kteroga je med potjo cvetličice zgubljala, kakor človek na potu življenja svoje upe in nade.

Ne razumljen od svojih tovaršev, misli Gustav za nekaj časa, da so vse njegove misli le čuden sanj bile. Tréba mu je bilo se prepričati, da je prav imel; zakaj njegovo serce mu je to povedalo; treba mu je bilo se komu razodeti, kateri bi ga tudi razumil. Zatorej se vzdigne k svojej teti.

»Prosim, teta! — ko v jispo stopi — ali ni rës, da je Bog vse cvetlice tako lépo okinčal?«

»Tako je, moje dëte!«

Pa vendar so cvetlice tudi zato — seže Francek v besëdo — da jih otroci tergati moremo?

»Ni res, ne — pravi spet Gustav — vsaka cvetlica ljubi cvetlice, kakor človek človeka.

»Cvetlica, moje ljubo dëte — povzame gospa Verner besëdo — ne ljubi, ker nima ne duše ne misli, cvetlica služi le človeku v hrano, veselje in zdravilo.«

»Ah, moja teta! — zavpije Gustav — ali je Bog vse to zavolj človeka vstvaril? In kaj stori človek Bogu za to?«

»Ou je dolžen, za to pobožen, pokoren, dober biti, vsih ljudi rad imeti, nikogar ne sovražiti in Boga čez vse ljubiti.«

»Pa moja teta, moja teta! — povzame Gustav spet besëdo — ali je to mogoče, da se cvetlica vseje, kal poganja, živi, zemljo sesa, roso pije in se proti solncu razcveti samo za človeka del? — In v puščavah kjer ljudi ni, so pa vendar tudi cvetlice?«

Gospa Verner, po tem vprašanju malo zmôčena, spet odgovori, da bi se fantiča znebila: »Ni jih tam, moje dete, ni.«

Gustav se malo zamisli. »I, kako pa vejo to ljudi, ako jih tam ni.«

»Od časa do časa tje zajdejo — odgovori teta.«

»In cvetlice, ali berž tam izrasejo, kamor ljudi pridejo?«

»Gotovo; če se vsejejo.«

»Vendar same od sebe se ne najdejo?«

»Ne, ne.«

»To se meni zdi, teta! da je moral Bog oče cvetlice zavolj njih vstvariti in da so si ljudi samo takó povêdali, ker jim nikdo ne brani jih potergati. (Konec sledi.)

Naroden običaj.

Med lanskimi popisi narodnih običajev pogrêšam med družimi tudi v Poročah blizo Velkovca navadne pustne veselice. Zatorej se ponaglim, jih tukaj dragim rojakom naznaniti.

Na pustni torek popoldne se zberejo kmeti tistih krajev v kakej hiši, in se jamejo k igri pripravljati. Najprej zvolijo ednega za pusta, in mu dajo tudi ženo. Zvežejo ga potem v kako plahuto, da le samo glava, roke in noge vun molijo. V medočje ga černo namažejo, in mu velike roge na glavo postavijo. Ravno tako napravijo tudi ženo. Sedaj se tudi drugi oblečejo. Dvanajst se jih napravi kakor nogači, da voz obdajo, na katerem se pust in njegova žena peljeta. Ravno toliko se tudi jezdecv našema. Eden se obleče za duhovnika in dobi tudi dva fanta za strežeta. Ko je tako že vse pripravljeno, posade pusta in babo na voz, v kterega se štirji konji vprežejo. Na to začnejo trobiti, da je kaj in se naravnost v bližnjo kerčmo peljejo, kjer jih že mnogo ljudstva pričakuje. Tam pusta h kakemu stebri na dvorišču pritvežejo in ga s stražo obdajo. Sedaj se postavi duhovnik, ki je doslej pri pustu na vozu sedel, na kako višje mesto, in začne ljudstvu na dolgo in široko govoriti. Ko svojo besêdo dokonča, vzeme ponovco vode, ter jo po poslušavcih razlije. Potem se spet k pustu podá, in ga začne spovêdati in k bližnjem smerti pripravljati. Ko je to opravljeno, posadijo pusta drugič na voz, in ga peljejo pa polje, kjer so že vislice za njega postavljene. Tam ga začne duhovnik spet podučevati. Ko je to že storil, ga popade rabelj in mu konopec k vratu priveže. Posadijo ga na lestvico (lojtro) in ga začno na viš potegovati. U tem hipu zagleda njegova žena, ktera se po tleh valja in joka, ednega jezdecu zmiraj bližaj pridirjati in z belo ruto (haderco) mahljati. Začne vpiti: »pardon! pardon! — in rabelj spusti svojo žertvo, da na tla pade. Na to začnejo vsi juckati, in nihčir ni bolj vesel, kakor pustova žena. Sedaj gredo vsi spet nazaj v kerčmo, kjer jih godci že težko pričakujejo. Tam se berž spreoblečejo, in rešen pust stopi prvi s svojo ženo na plesišče in zapoje

Jube, juheja!

Pustna nedela

Lan' sem bil krapov sit,

Letas pa zela!

S tim začnejo plesati in vsaki je vesel, da je pust rešen bil.

J. Vedenik.

Hudičkov gojzd.

(Narodna pripovedka.)

Visoko na Zaplati v sredi zelenih travnikov in pašnikov je majhen štirovoglast gojzd, ki se prav lepo iz ravnine vidi. Imenujejo ga hudičkov gojzd. Zakaj ga tako imenujejo in kako je tu gori prišel, sledeča pripovedka uči.

Hudičkov gojzd nekdanj ni bil na gori, temuč je stal na prijetnem kraju blizu Loke in je bil dobro zaraščen. Dva kmeta sta se jela zanj pravdati. Pa pravda malokdaj kaj dobrega stori. Tako tudi zdaj. Eden kmetov se zaroti: »Če gojzd ni moj, naj ga hudič vzame in na verh Grintovca nese.« Ker gojzd res ni njegov bil, ga je hudič o polnoči zgrabil in, desiravno je bil precej težek, hotel na verh gore nesti. Pa preden je bil do verha prisopel, je pri svetem Jakobu dan zazvonilo. Ko zvon zapoje, hudič vso moč zgubi, in moral je gojzd tam pustiti, kjer še dan današnji stoji.

Pozna se neki še jama, kjer je gojzd popred stal, in od kodar ga je bil hudič odtergal.

B. S.

I. bukve iz Iliade.

(Dalje.)

- K**o reči mu takove blode po misli in duhu,
Ko potegne iz nožne že meč, se prikaže Atena
195. Pridša dol iz nebá, beloroka poslala jo Hero,
Ljubijoča enako oba i zanju skerbeča;
Vstopila se za herbet Pelejona za kodre rujave
Prime, vidljiva le njemu, nihče pa je vidil ni drugih.
Zdajci osupne Ahilej ter obernil se spoznade
200. Palas-Ateno; — strašno zablisknete se ji očesi —
Nagovoreč jo, lahko perutne izusti besede:
Sulčarja Cena otrok, kaj sem te prinese, da prideš?
Vidila mar da napuh Agamemna bi Atrejeviča,
Pa povem ti v resnici in menim, da bo se spolnilo:
205. Zavolj ošabnosti dati enkrat še utegnili bi dušo. —
Mu zapored govori sovo-oka boginja Atena:
»Vstaviti serd sim prišla ti, ako bi hotel slušati,
Iz nebá beloroka poslala me Hero boginja,
Ljubijoča enako oba i za vaju skerbeča.
210. Čuj tedaj i pusti prepir, ne potegaj ne meča,
Ampak psovaj ga, zmirjaje z besedo, kakor ti le pride,
Kajti povem ti takó in dopolnjena bode beseda,
Da dobil boš enkrat trikrat tak draga darila
Zavolj napuha tega, zatoraj se premagaj i slušaj!« —
215. Nji zapored govori tako berzonogi Ahilej:
Gre vsikdar nam boginja, vaše povelje spolniti,

- Ako nam serce tud jeze kipi, ker bolje je tako,
Kdor posluša bogé, tud njega poslušajo oni. —
Reče i roko težko zaderži na roču srebnem,
220. Ter porine nazaj meč v nožnico, tak poslušaje
Govor Atene; ta pa v Olimp se je dvignila zopet
Gor kjer sulčarja Cena je dom, tje k drugim bogovom. —
Pelejevič pa nagovori iz nova slovesi
Hudimi Atrejeviča i ni mu preneha v togoti:
225. Vinožeruh, psooki, z jelenovim srcem u njedru,
Z ljudstvom vred nikdar opasati oklepa za bitvo,
Ali na zalezovanje iti s pervaki Ahajcov
Upal si nisi serčno, to smert po mujenju je tvojem,
Bolj se prileže, je res, po širokem tabru Ahajskem,
230. Jemati temu dari, ki tebi nasprot bi govoril,
Ljudožeroči kralj! ker zapoveduješ zaničem,
Pač bi sicer, Atrejevič, zadnjikrat zdajci zabavljal;
Tode povem ti v resnici in sveto prisego poterdim,
Žezlu pri tem, ki nikdar na vek več vej ino perja
235. Gnašo ne bode, od kar se ločilo od debela u gozdu,
Tudi ne v cvetje več šlo, ker okrog mu ostergalo jeklo
Perje in skorjo je stran, zdaj pa sinov ga Ahajskih
Nosijo v pravi, ki govorijo sodbe, ki postave
Jim izročil je Cen. — To naj ti bo grozna prisega!
240. Želja obšla bo enkrat po Abilu sinove Ahajcev,
Vse brez izločka in ti jim ak žalovajoč prav ne bodeš
Mogel pomoči, zdaj Hektor bo možemorivni veliko
V smert jih poderl; takrat si boš zalil serce in se serdil,
Da nikakor častil Ahajcev naj boljšega nisi.

(Dalje sledi.)

Književni pregled.

* Gramatik der bulgarischen Sprache, von A. und Kyriak Cankof. — Pod tim naslovom je izšla pred nedavnim pri Fr. Leo-nu na Dunaju nova slovnica bulgarskega jezika, ktera je skoz in skoz prav praktično sestavljena in gotovo zasluži, da si jo tudi naši slovenski jezikoslovci omisljijo. Da bi se zapadni Slovani s taisto ložej sprijaznili, je mesto cirilice s našo latinico natisnjena. Na koncu je jej tudi potreben slovar pridjan. Čela knjiga obseže 218 strani. Tudi natis in papir je prav ličen. Veljá 1 zl. 48 kr. sr.

* Perve knjige, ktere bo družtvo sv. Mohora izdalo, so kolikor je dose-daj znano tele: Bogomir (Bealushöhle), prav lépa povest iz nemškega; Povestnica goriške nadškofije; življenje svetpikov večidel po-leg Vogela predstavljeno in pomnoženo; preslavni Gofin, kateri v nobe-nej hiši pomanjkati ne smé; Dobro rokodelstvo-zlata ruda (Meister Jordan) poleg Čokeja itd. Večidel so že za natis pripravljene; nektere se pa ravno predstavljajo. — Cvětje slov. naroda se ravno tiska, in se bo kolikor je mogoče hitro razposlalo. — Drobtince za léto 1852 so dokončane. Drugič več o njih.

* Preslavni česki spisatelj Čelakovsky je ravno v Praze izdal drugi svezek svojega vseslovanskega berila, u katerim se ruska čitanka najde. Prvi svezek zapopade poljsko in tretji bode staroslovensko čitanko obsegel. Vesel dokaz, da se različna slovanska plemena čedalje bolj prizadevajo, slavjansko vzajemnost tudi v djanju izpeljati.

Z m e s.

Gallicin in Repnin.

Že delj časa je Peter Veliki leta 1720 tverdnjavo Schlüsselburg oblegal, brez da bi bil kaj opraviti mogel. Zatorej pokliče kneza Gallicina, glavarja telesne straže, s izbrano vojsko na pomoč. Komej je s ladjami priplaval, je bil od obležencev tako po nekristjansko s topovi pozdravljen, da je že Peter sam vse upanje zgubil, tverdnjavo kedaj predobiti. Zatorej vkaže tudi že svojim Rusom se k odhodu pripraviti. Vendar Gallicin mu odgovori: „Izročim se v božjo pomoč“. S tim se oberne k vojšakom in jih s besedami in v djanju k napadu spodbuja in podžiga. Kakor dereče valovje vderó na tverdnjavo — in jo tudi predobijo. Začudjen nad tim junaštvom se Peter k Gallicinu oberne: „Tirjaj, kar hočeš, le samó Moskve in moje Katarine ne“. Velikodušno je prosil sedaj za svojega protivnika Repnina, kateri je pri Petru v nemilost padel, in nekđaj maršal, sedaj pa kot prosti vojšak v armadi služil.

* O pogrebu preslavnega pësnika: Slavy dcere in navdušenega proroka slavjanske vzajemnosti: Jana Kollára, kateri je 24. januarja t. l. o pol šestih zjutraj v svojem 60. létu mirno v Bogu zaspal, povzamemo iz „slov. Novin“ sledeče: Dans 26. januarja smo spremljali njegove zemaljske ostanke k večnemu pokoju. Velika množica dunajskih Slavjanov iz vsih stanov in narečij se je zbrala, mu posledujo čest skazati. V stanovališču rajncega je deržal ev. farar Porubsky kratko besëdo. Zapela se je tudi česka pësmica. Potem je bilo naloženo mervto truplo na voz in peljano proti pokopališču sv. Marka za linio blizo ceste, ki v Požun derži. Na tem pokopališču počivajo tudi še drugemu slavj. kolenu svete kosti, namreč našega rajncega Kopitarja. Ko se je na odločeno mësto prišlo, se je že niračilo. Sopot so povzdignuli česki pevci kratko pësem. Ko se je prežalostna vdova in 16 létna hčërica rajncega odstranila, je vergel vsakdo pričujočih kepico persti na rakev (truglo). Tudi sinovec rajncega je prišel iz Požuna (Presburga) k pogrebu svojega slavnega strica. — S njim je potonula jedna z najsvitlëjših zvezd Slovanstva, vendar le telesno; zakaj duh njegov neprestane se vznášati nad plemenom slovanskim od morja do morja in njegov spomin bode živel od pokolenja do pokolenja. Naj mu svëti večna luč!

* Iz Gorice. Nije davno, odkar so nad dozđajne taljanske napise naših ulic tudi nemške napisali, samo slovenski so še izostali, čeravno bi tudi ti zlo potrebni bili, ker je znano, da v Gorici mnogo Slovencov prebiva in da je okolica čisto slovenska. Če se ravno naše želje niso izpolnile, nam vendar važna tolažba ostane. Staro imë prostornega in lepega terga v sredi mesta „Travnik“ so mogli po vsi sili kakor v ital-

janskim tako tudi v nemškim jeziku napisati, ni bilo mogoče ga prestaviti ali prekerstiti. Ostal je travnik in pripisane besede »piazza« in »Platz« dosedaj ne Slovenca ne Taljanca ne Nemca niso še prisilile jih pristaviti, vsi ga le zovejo »travnik« v spomin prijaznega in zelenega pod tisto gorico ležečega travnika, na kateri so naši slovenski očaki grad in mesto sozidali in Gorico zvali. Tudi imena predmest Staragora in Prestov bodo prihodnič še skazale, da Goriško mesto od nekdanj na slovenski zemlji stoji. Scer smo pa tudi skor v vsaki vesi goriškega okrajnega poglavarstva tablico z slovenskim in nemškim napisom in imenom sela, glavarstva, okr. sodnije in srenje najšli in brali — in ravno zavolj tega se nam čudno zdi, kako so u mestu Slovenske napise pozabili.

Směšnica.

Ko se je tudi po Slovenskim veliko govorilo, da se imajo šole od cerkve ločiti, so kmeti neke fare na Kranjskim tale glas od sebe dali: »tega pa že ne; kam se bomo pa gret hodili, če ne bo šole pri cerkvi.«

Družtvo sv. Mohora v Celovcu.

Dalej so pristopili p. n. sledeči gospodi: 13. g. Mikl. Aleš, fajm. v slov. Bleibergu; 14. g. Greg. Mačnik, učitel v slov. Bleibergu; 15. g. Tom. Skodlar, rudar v slov. Bleibergu; 16. g. Mark. Ogriz, rudar v slov. Bleibergu; 17. g. Vikt. Puher, kapl. v Št. ltu pri slov. Gradcu; 18. g. Boštj. Radičnik, provizor v Ljubělu; 19. g. Ciringer Jernej, kapl. v Jurinini; 20. g. Fr. Dreisiebner, fajm. pri novej cerkvi; 21. g. Blaž Štrman, kapl. u Čmreku; 22. g. Jož. Slavič, kapl. v Čmreku; 23. Fr. Ruedl, fajm. v Čmreku; 24. g. Dr. Jož. Muršec, učitel verozakona v Gradcu; 25. g. Anton Ferenc, fajm. pri sv. Ani; 26. g. Rečicky Věkosl. podvodja semenišča v Celovcu; 27. g. Lovre Aleš, bogosl. 4. l. v Celovcu; 28. g. Fr. Janežič, bogsl. 3. l. v Celovcu; 29. g. Lenart Jerala, bogsl. 3. l. v Celovcu; 30. g. Mart. Kragel, bogsl. 3. l. v Celovcu. (Dalje sledi.)

Darila za dijaško slov. knjižnico v Celovcu.

Slavna česka matica v Praze je podarila ti sila imenitnih českich knjig: Tomička děje angl. země; Mudroslovi od Čelakovskega; Ztraceny ráj; Klacela Dobrověda; Romeo a Julie; Virgilia od Winafickega; Hlasové o jednote; Tomička doba pr. ělov; spisy basnické Čelakovskega; Norovo Putowani; Jungmanna historie lit. české.

Blagorodna p. n. gg. Hanka in Šumavsky v Praze sta darovala: pravopis rusko-česki; Pravopis českí od Hanka; Mjšenke o vřeslov. jaziku od Šumavskega; Počatki rusk. jazika od Hanka; Kralodvorski rukopis v izvirem, nemškem, ilirskem, poljskem in ruskem jeziku; Přehled literatury české od Hanka; Život Jana Augusty; Zprava od sjezdu slov. in še nekaj drugih. — Čast. g. prof. Metelko v Ljubljani je sopet podaril 5 gld. sr. in 5 verozakonskih bukev. — G. Sernik v Doberlejvesi — 2 tečaja Novic. — Čast. g. S. Rudmaš, šolski svetovavec, — 4 česke knjige; — g. A. Praprotnik, učitel v Šk. Loki — 4 slov. bukve. — G. Razlag — 1 iztis Zore in g. Sorgo, dijak v Celovcu — 3 slov. bukve.

S tim šteje knjižnica sedaj 310 svezkov.

Serčna zahvala gg. podpornikom od slov. dijakov v Celovcu.

A. Janežič